

Sygn. akt I NO 139/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania N. T. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 21 marca 2019 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 571,

z udziałem D. C. P.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

I.

Postępowanie przed Sądem Najwyższym zainicjowane zostało odwołaniem z 22 maja 2019 r. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: KRS) nr [...] z dnia 21 marca 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie

Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim 2018, poz. 571, które wniosła N. T. B. (dalej: Skarżąca).

Zaskarżyła ona wskazaną uchwałę w części, tj. w zakresie pkt 1 – co do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Prezydent RP) wniosku o powołanie D. C. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym (dalej: WSA) w [...]. oraz w zakresie pkt 2 – co do nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w WSA w [...]. Skarżąca wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

Skarżąca zarzuciła uchwale:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej: u.KRS), przez nierozważenie wszechstronnie sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, a także przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów, co przejawiało się w zastosowaniu różnej oceny dokumentacji złożonej przez kandydatów (polegającej na zignorowaniu okoliczności, że w ocenie kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego WSA w [...]. predyspozycje osobowościowe, praca, kwalifikacje zawodowe i doświadczenie Skarżącej zostały ocenione bardzo dobrze), a w szczególności niewzięcie pod uwagę przy ocenie kandydatury Skarżącej kwalifikacji zawodowych, wieloletniego i różnorodnego doświadczenia zawodowego w stosowaniu szeroko pojętego prawa administracyjnego i procedury sądowoadministracyjnej, konsekwencji w planowaniu rozwoju zawodowego związanego z sądownictwem administracyjnym i prawem administracyjnym, opinii przełożonych, opinii kolegium sądu, oceny zgromadzenia ogólnego sędziów i oceny Prezesa WSA w [...]. oraz pominięciu szeregu faktów z doświadczenia zawodowego i kwalifikacji Skarżącej, przy jednoczesnym wyeksponowaniu takich okoliczności w przypadku kontrkandydatów;

2. art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS, przez:

– sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia, przez brak klarownego i wyczerpującego wyjaśnienia, z jakich powodów Rada dokonała wyboru

kandydatów, którzy w przeciwieństwie do Skarżącej uzyskali znikome poparcie środowiska sędziowskiego, niższą ocenę kwalifikacji, posiadają mniejsze kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, zwłaszcza w dziedzinie stosowania prawa administracyjnego, co uniemożliwia kontrolę instancyjną uchwały;

- brak wskazania, w jakim zakresie kandydatura Skarżącej odpowiadała kryteriom, którymi kierowała się KRS dokonując oceny kandydatów, a w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanej kandydatki za wyższe i bardziej odpowiednie.

Nadto naruszenie przepisów wyrażające się w:

- pominięciu istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z posiadanej dokumentacji, tj. wyników głosowania przez Kolegium oraz Zgromadzenie Ogólne Sędziów WSA w [...];

- pominięciu faktu, że Skarżąca uzyskała zdecydowanie wyższe poparcie środowiska sędziowskiego, podczas gdy rekomendowana kandydatka takiego poparcia nie uzyskała;

- niewzięciu pod uwagę kwalifikacji Skarżącej, doświadczenia zawodowego, oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego, opinii Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów i oceny Prezesa WSA w [...] w stosunku do Skarżącej,

które to uchybienia mają istotne znaczenie dla treści zaskarżonej uchwały;

3. art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 37 ust. 1 u.KRS, przez niezastosowanie ustawowych kryteriów przy rozpoznawaniu wniosku Skarżącej o powołanie na stanowisko sędziego WSA w [...], tj. przez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej z pominięciem kryteriów, o których mowa w tym przepisie, w szczególności pominięcie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, korzystnych opinii zawodowych, oceny kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego WSA w [...] dla potrzeb postępowania kwalifikacyjnego, jak również całkowite pominięcie poparcia organów samorządu sędziowskiego, jakie uzyskała Skarżąca;

- podjęcie uchwały w oparciu o błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięć opartych na przesłankach materialnoprawnych;

- całkowite zaniechanie oceny kwalifikacji Skarżącej, a oparcie rozstrzygnięcia na przesłance pozaustawowej, jaką jest prezentacja kandydata

podczas rozmowy z członkami zespołu członków KRS (dalej: Zespół), podczas gdy Skarżącej uniemożliwiono zaprezentowanie się przed Zespołem, gdyż nie miała możliwości swobodnej wypowiedzi;

4. art. 31 ust. 2 u.KRS polegające na tym, że w skład Zespołu wchodziła sędzia WSA w [...]1. T. K. F., która – jako sędzia sądu administracyjnego – powinna być wyłączona ze składu (wprawdzie kandydatura Skarżącej została zgłoszona na wolne stanowiska sędziego w WSA w [...] , jednakże jest to sąd administracyjny);

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

5. art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Konstytucja RP) w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziego WSA w [...] reguł i kryteriów, w tym kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazu dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenia miały wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziły do tego, że kandydatura Skarżącej nie została przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego WSA w [...];

6. art. 7 Konstytucji RP statuującego zasadę działania organów władzy (a takim jest KRS, jako konstytucyjny organ ochrony sądowej stojący na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów) na podstawie i w granicach prawa, poprzez naruszenie przez Radę wszystkich powołanych wyżej przepisów prawa.

W uzasadnieniu Skarżąca podniosła m.in., że w uchwale Rada posłużyła się bardzo ogólnymi zwrotami, z których żaden nie wskazuje na to, aby cechy D. C. P. odróżniały ją od pozostałych kandydatów, w tym zwłaszcza Skarżącej, w taki sposób, że należało uznać jej kandydaturę za najlepszą. Według Skarżącej, analiza treści uzasadnienia uchwały prowadzi do wniosku, że o wyborze rekomendowanych kandydatów zdecydował fakt pracy poza WSA w [...]. Stał się on głównym kryterium, a to stanowi ewidentną dyskryminację Skarżącej i świadczy o oparciu stanowiska KRS na pozaustawowej przesłance niewymienionej w art. 35 ust. 2 u.KRS. Ponadto KRS podważyła w ten sposób wiarygodność i rzetelność ocen

Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w [...]. Rada nie wyjaśniła też, czy w ogóle i jakie znaczenie nadała znacznemu poparciu środowiska sędziowskiego uzyskanemu przez Skarżącą.

Następnie Skarżąca przytoczyła fragment dotyczącej jej bardzo dobrej oceny kwalifikacyjnej, wskazała uzupełniając zakres spraw pozostających we właściwości Wydziałów sądu, w których pracowała, ocenę bardzo dobrą, z którą ukończyła studia prawnicze, fakt ukończenia studiów doktoranckich w Instytucie Nauk Prawnych PAN w zakresie nauk prawnych, fakt kończenia pisanie pracy doktorskiej, ukończenia rocznego seminarium dla sędziów i prokuratorów pt. „Stosowanie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w polskim porządku prawnym” zorganizowanego przez Centrum Europejskie Uniwersytetu Warszawskiego i Biuro Informacji Rady Europy, udział w wizycie studyjnej w Radzie Europy w S. i uczestnictwo w rozprawie Wielkiej Izby przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, ukończenie rocznych studiów podyplomowych „Legislacja w praktyce” na Uczelni [...] w W. z wynikiem bardzo dobrym, które są równoważne z ukończeniem aplikacji legislacyjnej, doświadczenie w prowadzeniu zajęć dydaktycznych, pracę na umowę zlecenie w Kancelarii Prawnej W. w W., pracę w Zespole Polskiej Bibliografii Prawniczej w PAN, uczestnictwo w licznych szkoleniach organizowanych dla asystentów przez WSA w [...] i Naczelny Sąd Administracyjny, udział w różnych wykładach organizowanych przez samorządy zawodowe w ramach doskonalenia zawodowego dla adwokatów i radców prawnych oraz pełnienie funkcji tzw. „męża zaufania” (do spraw zwalczania mobbingu w WSA w [...]). Powyższe informacje, zdaniem Skarżącej, zostały pominięte przez KRS przy ocenie jej kandydatury.

Skarżąca podniosła również brak transparentności oceny Rady dotyczącej wyróżniającego zaprezentowania się przez D. C. P. podczas rozmowy z Zespołem – nie wyjaśniono bowiem, na czym polegała „wyróżniająca autoprezentacja” i czym różniła się od prezentacji pozostałych kandydatów.

Skarżąca wskazała, że uniemożliwiono jej zaprezentowanie się przed Zespołem, gdyż nie miała ona możliwości swobodnej wypowiedzi, przesłuchanie trwało bardzo krótko, pojawiały się kolejne pytania niekoniecznie związane z wcześniejszą wypowiedzią czy z poprzednim pytaniem. Skarżąca wskazała,

że zanim zaczęła odpowiadać na zadane jej pytanie, padało kolejne i nie miała możliwości powrotu do wcześniejszego pytania, aby móc na nie odpowiedzieć.

Zdaniem Skarżącej z uzasadnienia uchwały ogólnie nie wynika, dlaczego rekomendowana kandydatka została uznana za lepszą, skoro większość ustawowych kryteriów przemawiała na korzyść Skarżącej.

Ubocznie stwierdziła ona również, że KRS w niniejszej sprawie dopuściła się także naruszenia art. 32 ust. 1 u.KRS i § 23 ust. 1 uchwały KRS z dnia 24 stycznia 2019 r. nr [X] w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, polegającego na doręczeniu jej zaskarżonej uchwały nie za pośrednictwem operatora pocztowego lub operatora wyznaczonego, lecz przez pracownika kadr WSA w [...].

W odpowiedzi na odwołanie, w piśmie z 28 czerwca 2019 r., KRS wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. W uzasadnieniu KRS odniosła się do postawionych zarzutów stwierdzając, że są one nieuzasadnione, ponieważ w badanym postępowaniu dochowano wszystkich wymogów proceduralnych i nie naruszono wymienionych w odwołaniu przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności KRS uznała za bezzasadny zarzut nr 4, wskazując, że w analizowanym przypadku nie zaszła którakolwiek z wymienionych w art. 28 ust. 1 u.KRS przyczyn wyłączenia członka KRS z mocy prawa. Przy tym Skarżąca nie skorzystała z uprawnienia do zgłoszenia wniosku o wyłączenie, o którym mowa w art. 28 ust. 3 u.KRS. Skarżąca wskazany zarzut podniosła dopiero po uzyskaniu niekorzystnego rozstrzygnięcia, na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym.

Następnie KRS podniosła, że u.KRS, w art. 33 ust. 2, przyznaje jej uprawnienie do żądania osobistego stawienia uczestnika postępowania. Nie jest więc uzasadniona teza, że ocena autoprezentacji kandydata, a co za tym idzie, jego przydatności do wykonywania zawodu sędziego, na skutek przeprowadzenia z nim rozmowy przez członków KRS, stanowi naruszenie przepisów postępowania. Taka wypowiedź uczestnika postępowania przybiera charakter jednego z ustawowych elementów procedury, w oparciu o które Rada jest zobowiązana dokonać wszechstronnego rozważenia sprawy.

Rada zdecydowała się wezwać do udziału w posiedzeniu Zespołu wszystkich kandydatów, zastosowano więc wobec nich to samo kryterium, jakim była ocena wypowiedzi w trakcie posiedzenia Zespołu. W ramach rozmowy Zespół, na posiedzeniu 14 marca 2019 r., zadał Skarżącej pytania mające służyć ustaleniu predyspozycji do pełnienia urzędu sędziego. Zapytano ją dlaczego ubiega się o wolne stanowisko sędziowskie, czy posiada wiedzę, w którym roku powołano sądownictwo administracyjne, dlaczego nie starała się o odbycie aplikacji sądowej, dlaczego wybrała pracę w sądownictwie administracyjnym, w jakim wydziale WSA mogłaby orzekać oraz poproszono o opowiedzenie o ciekawej sprawie, nad którą Skarżąca pracowała w ostatnim czasie. Na wszystkie pytania Skarżąca udzieliła wyczerpujących odpowiedzi, a Zespół ocenił, że autoprezentacja jest wystarczająca do oceny kandydatury. Nie jest zrozumiały zarzut, polegający na podważeniu sposobu prowadzenia wysłuchania, w szczególności zadawania pytań niestanowiących kontynuacji z poprzednimi odpowiedziami.

Ponadto, KRS wskazała, że w postępowaniu nominacyjnym pod uwagę wzięto zawartość akt osobowych Skarżącej, dokumentów konkursowych, treść bardzo dobrej oceny kwalifikacji, przebieg drogi zawodowej oraz osiągnięcia naukowe. Uwzględniono wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść Skarżącej, w tym te wskazane w odwołaniu. Rada dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej wszystkich kandydatów. Informacja o tym została zawarta w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały.

Nie negując przedstawionych przez Skarżącą faktów dotyczących jej osiągnięć zawodowych, KRS podniosła, że procedura wyboru kandydata na stanowisko sędziego ma charakter konkursowy. Każde postępowanie nominacyjne oparte jest na innych materiałach. Rada dokonuje oceny kandydatów w granicach danej sprawy, a to jakie kryteria zostaną zastosowane zależy od stanu faktycznego. Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym kryteriom ustawowym, w oparciu o które dokonuje wyboru. Żadne kryterium oceny nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie nadawane poszczególnym kryteriom pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności

uchwał KRS z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje ocena całościowa (kompleksowa) będąca rezultatem łącznego zastosowania kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez KRS okoliczności sprawy.

W piśmie z 20 września 2019 r., stanowiącym odpowiedź na stanowisko KRS, Skarżąca podtrzymała zarzuty zawarte w odwołaniu i wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpatrzenia. Skarżąca podniosła przy tym, że Sąd Najwyższy, w wyroku z 15 marca 2018 r., III KRS 2/18, uznał postawione zarzuty – tożsame ze sformułowanymi w rozpoznawanym odwołaniu – za zasadne, uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę KRS do ponownego rozpoznania.

II.

Zaskarżona uchwała KRS nr [...] z dnia 21 marca 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim 2018, poz. 571, zapadła po przeprowadzeniu konkursu. Wskazaną uchwałą KRS postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie D. G. C. , D. C. P. i Ł. T. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w WSA w [...]. (pkt 1 uchwały). W pkt 2 uchwały KRS postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie N. T. B. , P. W. C., D. C., M. J. C., M. G. D. , P. J. G. , K. G. B. , A. E. G. T. , L. M. K. , A. K., I. S. M. , M. N., A. I. N. , A. R. N., R. A. R. , T. S., J. P. S., W. M. W., D. W., A. A. W., T. G. Z. , A. J. Z. i M. E. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w WSA w W..

W uzasadnieniu uchwały KRS wskazała, że na trzy wolne stanowiska zgłosiło się 27 osób (starszy asystent sędziego w WSA w [...], Naczelnik Urzędu Skarbowego, 15 radców prawnych, 2 adwokatów, starszy legislator w Rządowym Centrum Legislacji, 3 starszych referendarzy sądowych w WSA w [...], asystent ds. orzecznictwa w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, sędzia sądu rejonowego, główny specjalista kontroli państwowej w Najwyższej Izbie Kontroli, zastępca Dyrektora Izby Administracji Skarbowej). Odrębną uchwałą KRS umorzyła postępowanie wobec 1 osoby, gdyż wycofała ona swoje zgłoszenie.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył Zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych Zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 4 marca 2019 r. Zespół przeprowadził naradę w celu zajęcia stanowiska. Uznał, że zgromadzone materiały są niewystarczające i rekomendował KRS wysłuchanie wszystkich kandydatów. Rada uwzględniła rekomendację i zaprosiła wszystkich kandydatów do udziału w posiedzeniach Zespołu. Na posiedzeniach 14, 18 i 19 marca 2019 r. Zespół wysłuchał 25 kandydatów. Na posiedzeniu 19 marca 2019 r. członkowie Zespołu szczegółowo omówili kandydatury, uwzględniając wyniki przeprowadzonego wysłuchania oraz przeprowadzili naradę w celu zajęcia stanowiska. Zespół wskazał, że uwzględnił art. 35 u.KRS. W wyniku narady członkowie Zespołu ocenili, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska.

W jawnym głosowaniu, w obecności wszystkich członków Zespołu, na Skarżącą nie oddano głosów „za” i „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się”, a na D. C. P. oddano 3 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”. W rezultacie Zespół, bezwzględną większością głosów, przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji m.in. D. C. P. .

W uzasadnieniu stanowiska Zespół wyjaśnił, że wziął pod uwagę oceny kwalifikacji sporządzone odnośnie do kandydatów rekomendowanych. Wskazał, że kandydaturze m.in. D. C. P. sędziowie opiniujący przyznali ocenę bardzo dobrą. Ponadto, Kolegium WSA w [...] pozytywnie oceniło rekomendowanych kandydatów, przyznając m.in. D. C. P. ocenę bardzo dobrą. Powyższe, wraz z wieloletnim i różnorodnym doświadczeniem zawodowym w stosowaniu prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej oraz doświadczeniem w zakresie stosowania procedury sądowoadministracyjnej sprawiło, w ocenie Zespołu, że rekomendowani kandydaci wypełniają w najwyższym stopniu kryteria wskazane w art. 35 ust. 2 u.KRS.

Zespół uznał również, że ocena właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów nie jest miarodajna do oceny kandydatury m.in. D. C. P. , z uwagi na

zatrudnienie poza sądownictwem administracyjnym, a co za tym idzie, brakiem możliwości zaprezentowania środowisku sędziowskiemu kwalifikacji i predyspozycji osobowościowych na równi z innymi uczestnikami postępowania, a mającymi szerszy kontakt zawodowy z członkami Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w [...]. Wskazana okoliczność sprawiła – w ocenie Zespołu – że kryterium wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS jest nieobiektywne w analizowanym postępowaniu.

Stanowisko Zespołu stanowiło podstawę dalszego procedowania przed KRS, która stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 6 § 1 pkt 1-5 i 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (dalej: p.u.s.a). Rada wskazała, że podejmując uchwałę, kierowała się również wymogiem z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię Kolegium WSA w [...] oraz ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w [...].

Po rozważeniu okoliczności sprawy KRS uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie trójki kandydatów, w tym D. C. P. . Rada podzieliła zatem stanowisko Zespołu w zakresie rekomendacji m.in. tej kandydatki.

W dalszej części uzasadnienia przywołane zostały krótkie opisy kwalifikacji i doświadczenia kandydatów wraz z informacją o ocenach wizytatorów. W pierwszej kolejności zaprezentowano informacje dotyczące osób, których kandydatury postanowiono przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie. W podsumowaniu wskazano, że przy podejmowaniu decyzji KRS kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym i dorobkiem naukowym kandydatów.

W ocenie KRS w analizowanej procedurze konkursowej najlepszymi kandydatami byli D. G. C., Ł. T. oraz D. C. P., co do której Skarżąca zaskarżyła uchwałę. Rada wyjaśniła, że wybrani kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie w samodzielnym stosowaniu różnych gałęzi prawa administracyjnego, a ich kwalifikacje zawodowe zostały ocenione bardzo dobrze i dobrze w sporządzonych na użytek postępowania konkursowego ocenach kwalifikacji. Każdy z wybranych przez KRS kandydatów legitymuje się uprawnieniem zawodowym radcy prawnego potwierdzonym złożeniem egzaminu radcowskiego z wynikiem pozytywnym. Posiadają oni różnorodne i wyróżniające doświadczenie zawodowe, które będzie przydatne w kształtowaniu orzecznictwa WSA w [...]. Te okoliczności, wraz z wyróżniającą autoprezentacją w trakcie wysłuchania przed Zespołem sprawiły, że rekomendowani kandydaci zostali uznani za najlepszych i wypełniających w najwyższym stopniu kryteria przyjęte przez KRS.

Następnie KRS wskazała, że uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje pozostałych uczestników postępowania nominacyjnego, uznając że wypełniają oni w niższym niż kandydaci rekomendowani stopniu oceniane łącznie, kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS.

Dalej zaprezentowane zostały pozostałe kandydatury. Kandydaturę Skarżącej przedstawiono w następujący sposób:

N. T. B. urodziła się [...] 1970 r. w R.. Od 1 października 1990 r. do 31 lipca 1998 r. pracowała w Sądzie Rejonowym w W. kolejno na stanowiskach: protokolanta, kierownika sekcji, starszego sekretarza sądowego i kierownika wydziału, a następnie od 1 sierpnia 1998 r. do grudnia 2003 r. w Naczelnym Sądzie Administracyjnym na stanowisku starszego sekretarza sądowego. Z dniem 1 stycznia 2004 r. podjęła pracę w WSA w [...], gdzie początkowo była zatrudniona na stanowisku starszego sekretarza sądowego, a od 1 czerwca 2007 r. asystenta sędziego, kolejno w I Wydziale i IV Wydziale tego Sądu. W 2006 r. ukończyła wyższe studia prawnicze w Wyższej Szkole [...] w W. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 1 października 2006 r. do 23 czerwca 2010 r. odbyła i ukończyła studia doktoranckie w Instytucie Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk w zakresie nauk prawnych. W latach 2007-2010 prowadziła – na podstawie umowy

o dzieło – zajęcia dydaktyczne z przedmiotów prawniczych między innymi: w [...] Polskiej Szkole Wyższej TWP, Wyższej Szkole Administracyjno-Społecznej i Wyższej Szkole Informatyki, Zarządzania i Administracji. Od 14 stycznia 2009 r. do 29 kwietnia 2010 r. odbywała szkolenie dla asystentów sędziów zorganizowane przez Naczelny Sąd Administracyjny i zdała egzamin końcowy z ogólną oceną dostateczną. W 2012 r. ukończyła roczne seminarium zatytułowane „Stosowanie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w polskim porządku prawnym”. Z dniem 1 listopada 2013 r. została awansowana na stanowisko starszego asystenta sędziego w WSA w [...]. W 2016 r. ukończyła dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie Legislacji w praktyce z wynikiem bardzo dobrym.

Praca i kwalifikacje zawodowe Skarżącej zostały ocenione bardzo dobrze przez A. L. – sędziego WSA w [...]. Wskazała ona, że kandydatka posiada stosowną wiedzę i umiejętności praktycznego stosowania prawa potrzebne do pełnienia obowiązków sędziego. Cieszy się ponadto znakomitą opinią u przełożonych oraz sędziów, z którymi współpracowała w IV Wydziale WSA w [...]. Podkreślali oni jej niezwykłą pracowitość, rozległą wiedzę w zakresie prawa materialnego i procesowego, stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych, skrupulatność i zorganizowanie, świetnie przygotowane projekty uzasadnień orzeczeń, które świadczą o doskonałej umiejętności dokonywania wykładni przepisów prawa i bardzo trafną argumentacją prawniczą oraz gotowość do rozwiązywania skomplikowanych problemów prawnych.

Prezes WSA w [...] wystawił Skarżącej ocenę bardzo dobrą.

Po zaprezentowaniu kwalifikacji kandydatów, przed przedstawieniem wyników głosowania KRS, podkreślono, że wszyscy uczestnicy postępowania posiadają kwalifikacje zawodowe i spełniają ustawowe wymagania do ubiegania się o wolne stanowisko sędziowskie. W ocenie KRS, w analizowanej procedurze konkursowej, najlepszymi kandydatami są jednak kandydaci rekomendowani, gdyż w najwyższym stopniu wypełniają przyjęte przez Radę kryteria, do których przede wszystkim należą: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie

w stosowaniu przepisów prawa oraz sposób autoprezentacji przed Zespołem. Rada przeanalizowała także poparcie Kolegium WSA w [...] oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w [...].

Na posiedzeniu Kolegium WSA w [...], 24 października 2018 r., zarówno Skarżącej, jak i D. C. P. przyznano ocenę bardzo dobrą. Podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w [...], 29 października 2018 r. na Skarżącą oddano 22 głosy „za”, przy 75 głosach „przeciw” i 8 głosach „nieważnych”, a na D. C. P. – 10 głosów „za”, przy 87 głosach „przeciw” i 8 głosach „nieważnych”.

W podsumowaniu KRS wskazała, że do jej podstawowego zadania należy wybranie spośród wielu bardzo dobrych uczestników postępowania, najlepszych kandydatów do sprawowania urzędu sędziego WSA w [...]. Poparcie środowiska sędziowskiego jest jedną z wielu przesłanek wskazanych w art. 35 ust. 2 u.KRS. Mając to na uwadze, Rada uwzględniła, że D. C. P. otrzymała bardzo dobrą opinię Kolegium WSA w [...], a także to, że troje wybrani kandydaci uzyskali niskie poparcie na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów. Rada miała jednak na uwadze, że są to kandydaci niezatrudnieni w WSA w [...], wywodzący się z innego zawodu prawniczego – radców prawnych – a więc nieznani środowisku sędziowskiemu tego Sądu, co za tym idzie uznała, że opinia Kolegium i ocena Zgromadzenia Ogólnego Sędziów nie są w ich przypadku miarodajne do tego stopnia, jak w odniesieniu do innych kandydatów, którzy pracują w sądownictwie administracyjnym lub wykonują główne zadania służbowe w ramach właściwości WSA w [...]. Okoliczność ta sprawiła, w ocenie KRS, że kryterium wskazane w art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS jest niejednolite w stosunku do wszystkich uczestników postępowania, nie mogło więc mieć decydującego wpływu na dokonany wybór.

O przedstawieniu Prezydentowi RP trzech kandydatów zadecydował całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, w szczególności oceniane łącznie: doświadczenie zawodowe, oceny kwalifikacji, podnoszenie kwalifikacji zawodowych i sposób autoprezentacji przed Zespołem. W odniesieniu do D. C. P., KRS podsumowująco wskazała, że od 2004 r. wykonuje ona zawód radcy prawnego, a od grudnia 2006 r. jest zatrudniona w Urzędzie Komunikacji Elektronicznej. Wcześniej pracowała w Urzędzie do Spraw Kombatantów i Osób

Represjonowanych. Posiada zatem różnorodne doświadczenie zawodowe w stosowaniu przepisów prawa administracyjnego. Aktywnie podnosi swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w wielu szkoleniach i kończąc studia podyplomowe. Jest wyspecjalizowanym prawnikiem, który przedstawił do oceny w większości sprawy z zakresu prawa telekomunikacyjnego. Jej kwalifikacje zawodowe zostały ocenione bardzo dobrze w ocenie kwalifikacji.

Zdaniem KRS pozostali uczestnicy postępowania nie spełniają – w świetle zgromadzonych materiałów – w wyższym stopniu ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS. Rada miała na uwadze, że analizowana procedura konkursowa dotyczy tylko trzech stanowisk sędziowskich, zatem można było dokonać wyboru tylko trzech osób.

W związku z tym, w trakcie posiedzenia KRS 21 marca 2019 r., na Skarżącą oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych” (nie uzyskała więc ona wymaganej bezwzględnej większości głosów), a na D. C. P. oddano 14 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych” (w rezultacie czego uzyskała ona wymaganą bezwzględną większość głosów).

III.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania przed KRS może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez KRS (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy w granicach odwołania sprawdza jedynie, czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania i czy ich naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy lub czy nie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Z uwagi na to, że to do wyłącznej kompetencji KRS należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego należy uznać, że Rada ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie Rady oznacza,

że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru najlepszego kandydata może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym Sąd Najwyższy) innego kandydata postrzegałby jako lepszego, nie jest wystarczająca do stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi RP, nie jest jednak nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że KRS w uchwale wyjaśniła motywy swojego wyboru. Przy podejmowaniu uchwały nie doszło do naruszenia reguł proceduralnych określonych w ustawie.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, które stanowią, że w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. W uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Rada skorzystała z możliwości przewidzianej w art. 33 ust. 2 u.KRS i wysłuchała wszystkich uczestników konkursu. Z uzasadnienia uchwały wynika, że przy jej podejmowaniu KRS uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię Kolegium WSA w [...] oraz ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w [...] – a zatem wszystkie ustawowe kryteria wyboru kandydatów zostały wzięte pod uwagę. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały opisano wszystkie istotne z tego punktu widzenia cechy kandydatów i skonfrontowano je z ustawowymi kryteriami. Wobec powyższego należy stwierdzić, że KRS wzięła pod uwagę również elementy i okoliczności, których zignorowanie i pominięcie stanowiło przedmiot zarzutu Skarżącej. To, że ze

względu na określone elementy kandydatura Skarżącej nie okazała się lepsza, nie oznacza, że zostały one pominięte – podlegały wielokryterialnej, łącznej ocenie KRS. Brakuje także przesłanek, aby twierdzić, że zostały przekroczone granice uznania.

W orzecznictwie Sądu najwyższego zwracano uwagę, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że KRS nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich – w przypadku zaś wielości kandydatów, z jaką Rada miała do czynienia w prowadzonym postępowaniu nominacyjnym, wymagane jest dokładne omówienie walorów kandydatów wybranych, co do pozostałych dopuszcza się natomiast przedstawienie oceny ogólnej, sprowadzającej się do stwierdzenia, że pozostali kandydaci nie spełnili stawianych wymogów w takim stopniu, jak wybrany kandydat i dlaczego (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 15 października 2014 r., III KRS 49/14; 4 grudnia 2014 r., III KRS 65/14). Z tego względu brak odrębnej charakterystyki każdego kandydata, który nie został przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, a także brak odrębnego wyjaśnienia przyczyn, dla których jego kandydatura nie została wybrana, nie narusza art. 33 ust. 1 u.KRS ani też art. 42 ust. 1 u.KRS.

Nie naruszyła też KRS art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS. Zgodnie z tymi przepisami, jeżeli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, zaś przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście Zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W rozpoznawanej sprawie KRS – odrębnie w stosunku do każdego z przedstawionych kandydatów – wskazała, dlaczego ci kandydaci spełniają kryteria wyboru w największym stopniu. Wyjaśniła z jakich przyczyn uznano, że opinia Kolegium WSA w [...] i ocena Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w

[...] nie są w ich przypadku miarodajne do tego stopnia, jak w odniesieniu do innych kandydatów, którzy pracują w sądownictwie administracyjnym lub wykonują główne zadania służbowe w ramach właściwości WSA w [...]. Nie ulega wątpliwości, że to do KRS należy ocena zgromadzonego materiału, w tym także ocena opinii oraz wyników tajnych głosowań zgromadzenia ogólnego sędziów. Nie można przyjmować, że KRS jest nimi związana, tym bardziej, że od wielu lat podnosi się, że tzw. „opinia środowiskowa” jest najsłabszym ogniwem spośród ustawowych kryteriów oceny kandydatów, gdyż jako niemotywowana ocena (opinia) nie poddaje się w pełni racjonalnej weryfikacji motywów jej podjęcia. Ponadto należy pamiętać, że opiniowanie przez zgromadzenia sędziów lub kolegia sądów kandydatów na urząd sędziego wywodzących się spoza środowiska sędziowskiego z natury rzeczy obarczone jest ryzykiem nierzetelnej oceny, gdyż często nie są oni dostatecznie znani wśród sędziów. Uzasadnienie oceny opinii środowiskowej kandydatów przez KRS w badanej sprawie jest zatem racjonalne i nie jest arbitralne.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że wszystkie ustawowe kryteria wyboru kandydatów zostały wzięte pod uwagę. Opisano tam wszystkie istotne z tego punktu widzenia cechy kandydatów i skonfrontowano je z jednolitymi, wynikającymi z ustawy kryteriami. Różnice między kandydatami rekomendowanymi i Skarżącą nie są znaczące. Wybór kandydatów rekomendowanych nie może zatem być uznany za arbitralny i oderwany od zebranego materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że stosowanie jednolitego kryterium odnoszącego się do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie wymaga uwzględnienia zróżnicowania, specyfiki będącego przedmiotem oceny doświadczenia różnych kandydatów – oczywiste jest, że inaczej ich ocena będzie dokonywana w odniesieniu do sędziów, asystentów sędziego czy referendarzy sądowych, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatur zgłoszonych przez radców prawnych czy adwokatów.

W ramach przeprowadzanej przez KRS oceny, Rada może określać we własnym zakresie, które elementy ze zgromadzonego w postępowaniu materiału uznać za szczególnie istotne. Zatem nie może zostać uznane za naruszenie prawa, o którym mowa w art. 44 ust. 1 u.KRS, przyjęcie przez Radę,

że określony element doświadczenia zawodowego ma większe znaczenie niż inny. Nie można także czynić zarzutu z tego, że pewnym cechom kandydatów nadano większą wagę niż innym. Powszechnie przyjmuje się, że dopuszczalne działanie w granicach uznania polega m.in. na tym, że możliwe jest nadawanie różnych wartości kryteriom ocennym wynikającym z ustawy.

Za konieczne należy uznać dokonanie oceny całościowej (kompleksowej, zbiorczej), przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych w ustawie kryteriów. Należy przy tym pamiętać, że ustawa na pierwszym miejscu wymienia kwalifikacje, czyli czyni z nich cechę najważniejszą, ale nie określa wartości pozwalających z matematyczną precyzją wskazać wpływ poszczególnych cech (właściwości) kandydata na ostateczną ocenę. Jak wiadomo, kwalifikacje to cecha ocenna, której nie da się wyekstrahować od innych (również nieostrych) elementów, takich jak doświadczenie zawodowe, wykształcenie. Dlatego uznanie KRS jest dwuetapowe: na etapie oceny spełnienia poszczególnych kryteriów i na etapie oceny całościowej. W oparciu o przedstawione dokumenty dokonane oceny kwalifikacji kandydatów należy uznać za dopuszczalne w granicach uznania Rady. Nie można formułować zarzutu opierającego się na braku precyzyjnego – wręcz tabelarycznego – zestawienia wszystkich cech kandydatów. Podobnie, nie można czynić zarzutu z braku porównania przez KRS wszystkich okoliczności dotyczących doświadczenia zawodowego, publikacji, dorobku naukowego oraz wyróżnień i nagród poszczególnych kandydatów. Rola KRS w procesie nominacyjnym nie polega bowiem na mechanicznym sumowaniu określonych w ustawie punktów za poszczególne, precyzyjnie określone cechy kandydatów, lecz na autonomicznym, uznaniowym wyborze. Różnice między kandydatami w prowadzonym postępowaniu nominacyjnym nie były zaś tego rodzaju, aby wybór kandydatów rekomendowanych mógł zostać uznany za dokonany z obrazą prawa.

W świetle powyższych rozważań nie można także uznać za zasadny zarzut, że uchwała podjęta została w oparciu o błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięć opartych na przesłankach materialnoprawnych. Nie można także przyjąć, że KRS całkowicie zaniechała oceny kwalifikacji Skarżącej. Skorzystanie przez KRS z możliwości przesłuchania kandydata (kryterium dodatkowe) nie jest dowodem na to, że na treść uchwały wpłynęła przesłanka

pozaustawowa w postaci prezentacji kandydata podczas rozmowy z członkami Zespołu. Zarzut Skarżącej dotyczący braku możliwości zaprezentowania się przed Zespołem z powodu uniemożliwienia jej swobodnej wypowiedzi nie znajduje poparcia w materiale. Wkracza on też w sferę przysługującej KRS swobody oceny kandydatów, w sytuacji, gdy wszyscy zostali przez Zespół wysłuchani.

Również zarzut naruszenia art. 37 ust. 1 u.KRS nie znajduje uzasadnienia. Zgodnie z jego treścią, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, KRS rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. W takim przypadku Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Tak też się stało w przedmiotowej sprawie.

Niezasadny jest też zarzut polegający na takim naruszeniu art. 31 ust. 2 u.KRS, że wchodząca w skład Zespołu oceniającego Skarżącą sędzią WSA w [...]1 powinna się wyłączyć ze składu, gdyż oceniała kandydatów do WSA w [...]. Zarzut ten jest też niezrozumiały, gdyż prowadzi do konstatacji, że w postępowaniach konkursowych do sądów powszechnych powinni wyłączyć się wszyscy sędziowie sądów powszechnych. Nie znajduje on żadnego uzasadnienia prawnego i logicznego.

Skarżąca zarzuciła także uchwale naruszenie prawa materialnego w postaci przepisów Konstytucji RP. Zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji RP jest niezasadny, gdyż nie sposób uznać, że KRS jest organem władzy nie działającym na podstawie i w granicach prawa, w związku z podniesionymi zarzutami. Skarżąca podnosząc ten zarzut wskazała, że KRS jest „konstytucyjnym organem ochrony sądowej”. Jednakże – jak wynika z Konstytucji RP, obszernego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego oraz Sądu Najwyższego – KRS nie jest organem ochrony sądowej, ale szczególnym konstytucyjnym organem państwa, w którym spotkają się wyłonieni w określonej ustawowo procedurze przedstawiciele władzy ustawodawczej (4 posłów i 2 senatorów), władzy wykonawczej (minister sprawiedliwości), Prezydenta RP (osoba powołana przez Prezydenta RP) oraz władzy sądowniczej (Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz 15 sędziów) – w celu stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 187 ust. 1 Konstytucji RP).

Krajowa Rada Sądownictwa w świetle Konstytucji RP ma dwie zasadnicze funkcje (zadania), z których pierwsza opisana jest w art. 179 Konstytucji RP, zaś druga w art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Przy czym art. 186 ust. 1 Konstytucji RP wskazuje, że wszelkie działania KRS winny uwzględniać konstytucyjny nakaz – stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Powinien więc on przyświecać też realizacji przez KRS jej funkcji. Funkcja wynikająca art. 179 Konstytucji RP urzeczywistnia się na etapie przednominacyjnym, a w swej istocie zakłada eksperckość KRS. Realizuje się ona w przeprowadzeniu przez KRS uregulowanego ustawowo postępowania konkursowego mającego na celu wyłonienie kandydatów dających rękojmię etyczności, fachowości i należytego wykonywania wymiaru sprawiedliwości – w świetle kryteriów ustawowych i przysługującego KRS uznania (władzy dyskrecjonalnej) – i rekomendowaniu ich Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego. Prezydent RP, jako głowa państwa, czyli najwyższy przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej i gwarant ciągłości władzy państwowej (art. 126 ust. 1 Konstytucji RP), a nie przedstawiciel władzy wykonawczej, powołuje na urząd sędziego osoby spośród kandydatów objętych wnioskiem KRS (art. 179 Konstytucji RP). Aktem tym Prezydent RP legitymizuje władzę sądowniczą, gdyż – jako najpełniej legitymowany przedstawiciel Narodu (wyłoniony w drodze demokratycznych wyborów powszechnych, równych, bezpośrednich w głosowaniu tajnym – art. 127 ust. 1 Konstytucji RP) – powierza powoływanemu na urząd sędziego władzę sądenia, rozstrzygania spraw w imieniu Rzeczypospolitej. W fazie pominacyjnej urzeczywistnia się w pełni funkcja wynikająca z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP dotycząca *stricte* sędziów i sądów, a nie kandydatów na sędziów. Rola KRS koncentruje się na dbaniu o niezależność sądów i niezawisłość sędziów w ujęciu bardzo szerokim. Krajowa Rada Sądownictwa ma reagować w adekwatny sposób w sytuacji, gdy dostrzega jakiekolwiek zagrożenie dla niezależności sądów i niezawisłości sędziów. W tym celu przewidziano też w Konstytucji RP możliwość wystąpienia przez KRS do Trybunału Konstytucyjnego w wnioskiem o zbadanie zgodności z Konstytucją RP aktu normatywnego (art. 186 ust. 2 Konstytucji RP).

Następnie, nie można również uznać za zasadny zarzut naruszenia art. 2, art. 32 oraz art. 60 Konstytucji RP, gdyż w przedmiotowej sprawie nie sposób

przypisać KRS zastosowania nieprzejrzystych, niejednorodnych, czy też niesprawiedliwych lub niedopuszczalnych kryteriów selekcyjnych. Nie może natomiast Sąd Najwyższy – w ramach badania zgodności uchwały z prawem – dokonywać merytorycznej oceny kandydatów i ustalać, który kandydat jest jego zdaniem lepszy. Krajowa Rada Sądownictwa poddała ocenie liczną grupę kandydatów, z której wszyscy spełniali kryteria ustawowe. Rada wskazała kryteria oceny. Podkreśliła wysoki poziom i kwalifikacje kandydatów. Podniosła, że u podstaw wskazania tych, a nie innych kandydatów leżała ocena całościowa kandydata na podstawie przedstawionej w procedurze konkursowej dokumentacji. Wskazała także dlaczego element poparcia środowiska sędziowskiego nie jest miarodajny w przypadku kandydatów spoza sądownictwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji wyroku.